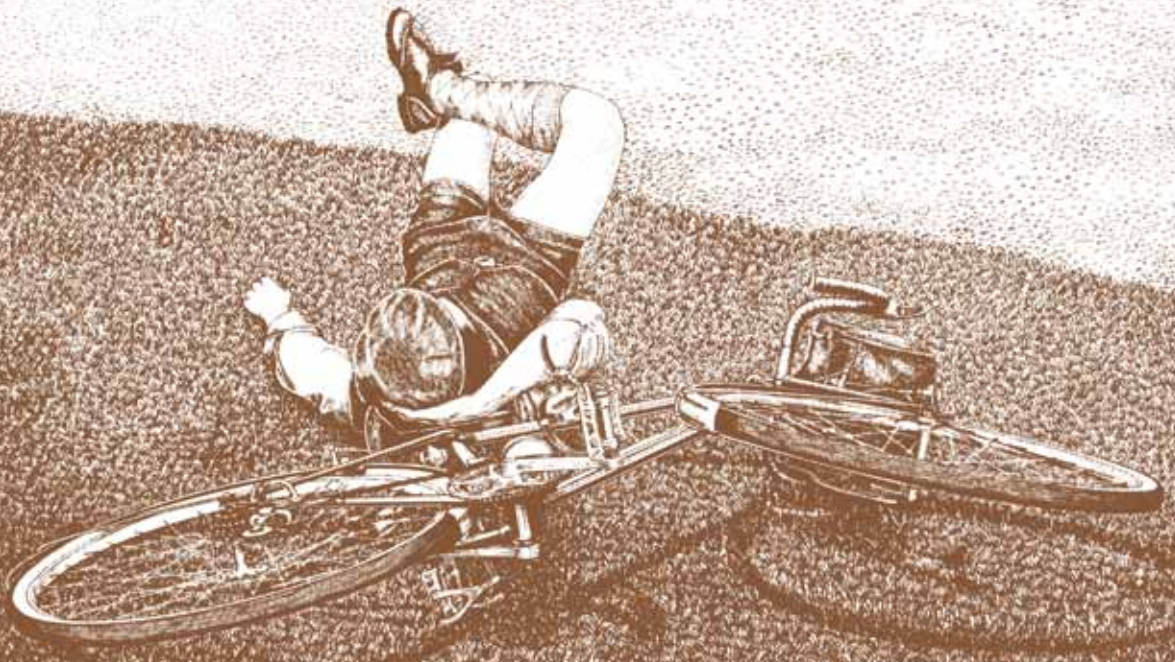

pölkki

K. TAVELAND

Piäkirjoite

Pyörä – me kaikki jaamme saman kuumeen, himon, halun.. ajaa pyörällä. Miksi näin? Jotkut haluavat ajaa ylämäkeen, alamäkeen, jarruilla, ilman jarruja, kännissä.. yhtä kaikki jaamme saman intohimon kaksipyöräisiä kohtaan.

Mikä saa meidät valitsemaan polkupyörän ja pyöräilyn? Onko kyse korkeammasta johdatuksesta vai puhtaasta sattumasta.

Onko kyse vain yksinkertaisesta valinnasta? ”no pikku-janne, valitsetko polkupyörän vai otatko tästä luistimet ja jääkiekkomailan?”

Kädessäsi on pyöräilyä muutettuna binääreiksi eli kirjaimiksi. Tästä sellukoneen ja painomusteen liitosta et saa oikeata tunnetta välttämättä irti, mutta pystyt lukemaan tuota tuiki vaikeaa tunnetilojen analysointia, joka on muutettu tekstiksi. Jo edesmennyt Freddy Mercurykin osasi kiteyttää tärkeimmän: **Get on your bikes and RIDE!**

Asfalttien Oraakkeli

Tämänkertainen Polkuri taitettiin kassinhikistimet jalassa, nupit kaakossa ja englanninkielinen tavutus päällä. Ei kiinnostu. Palautteet ja niitä vitun jutui tännepäin underlife-bc@helsinki.fi POLKEEPOLKEEPOLKEEPOLKEE!!!

Elämää Hell vetiassa

Aivan keskellä Eurooppaa sijaitsee pieni maa, joka ei kuitenkaan ole osa Eurooppaa - Sveitsi. Juustot, käkikellot ja Wilhelm Tellin tuntevat kaikki, mutta mitä on sveitsiläinen todellisuus? Polkuri tarjoilee: selviytymisopas juustopäiden maahan - etenkin sen ranskankieliseen osaan.

Enemmistödiktatuuri

Ojennan passini tullivirkailijalle. Tämä avaa sen muttei osoita millään tavalla ilahdumistaan. Saan sata euroani takaisin tylyn ilmeen saattamana, eivätkä tarjoomukseni lainkaan nopeuta tullimuodollisuuksia. Päin vastoin: minulta pyydetään lisää henkilöpapereita, ja asioitani ja tekemisiäni kysellään tavallista tarkemmin.

Tarinan opetus: älä yritä lahjoa sveitsiläistä virkamiestä. Hän kuvittelee, että rajoilla on väliä. Lisäksi hänellä on jo todennäköisesti paljon enemmän rahaa, kuin mitä sinulla tulee koskaan olemaan, eikä hän - sen enempää kuin kukaan muukaan sveitsiläinen - tee minkäänlaista normeista poikkeamista helpoksi.

Sveitsiläiset normit ovat tiukat, ja niihin

kasvetaan pienestä pitäen. Omapäisyyden välttämiseksi on värityskirjat väritetty tehtaalla valmiiksi, kotien liesituulettimek toimivat ainoastaan "normaaliin ruoanlaittoaikaan" kello 18 - 19 välisenä aikana ja naimisissa oleva nainen tarvitsee aviomiehen mukaansa, mikäli aikoo avata pankkitilin. Rappukäytäviin ei saa tulla likaisissa kengissä, mikäli ei halua joutua sotaan talonmiehen kanssa.

Olen kuullut tapauksesta, jossa naapurin tati on tullut sitomaan roskasäiliöön heitetyn jätesäkin uudelleen kiinni, tällä kertaa OIKEIN. Olen kuullut, miten hiljaisia ja rauhallisia pussikaljanjuojia on haukuttu "omituisiksi hyypiöiksi". Olen kuullut poliisin puuttuneen asiaan, kun ystäväni istui Geneven rautatieaseman portailla.

Niin, sveitsiläisten asiat ovat jämäptisti

ja siististi. Niin rastat kuin punkkaritkin loistavat katukuvassa poissaolollaan (paitsi kerran vuodessa Zürichin Street Paradessa). Suomi on Sveitsiin verrattuna hippikommuuni.

Yhdenmukaisuuskulttuuri, hierarkisuus ja elämän jäykkyys ovat kumma kyllä jotakin, minkä sveitsiläiset ovat itse itselleen kyhänneet. Se on yksinkertaisesti paikallista kulttuuria, josta ei pääse syyttämään vallan keskittymistä tai globalisaatiota. Sveitsi on nimittäin yksi harvoista maista, joissa vallitsee edes jonkin asteinen demokratia.

Lähes kaikesta voidaan järjestää ja järjestetään kansanäänestyksiä - niin liittovaltiollisista, kantonaalisista kuin kunnallisistakin asioista. Tästä johtuen - ensivaikutelman vastaisesti - maassa on kuin onkin siellä täällä elämää.

Vasta- ja alakulttuurit eivät ehkä näy katukuvassa mutta niille on annettu reservaatinomaiset tilansa. Ei ole liittovaltion, kantonin tai edes kaupungivaltuuston asia päättää, puretaanko vallatut tehdasrakennukset Nokian tai Musiikkitalon tieltä. Se on paikallisten ihmisten asia. Niinpä lähes jokaisessa vähänkin suuremmassa kaupungissa on Lepakkonsa ja Makasiininsa (esim. Geneven Usine, Zürichin Rote fabrik tai Bernin Reitschule), enemmän tai vähemmän autonomisiksi julistautuneet kulttuurikeskuksensa. Eikä niitä jyrätä, ei ainakaan niin kauan, kun paikallisen väestön kanssa pysytään hyvissä väleissä.

Päihteet ja nautintoaineet

Sveitsissä, etenkin sen ranskankielisissä osissa, juodaan paljon viiniä mutta vajaat kaksi vuotta sitten viinin juominen kiellettiin autoillessa. Se on tietenkin hyvä asia, niin kuin kaikki autoilemista rajoittava toiminta on. Vaan millaisia ovat sveitsiläiset viinit?

Valkoviinejä ne tekevät ihan hyvin, niitä voi helposti juoda. Punaviinit sen sijaan ovat hieman, miten sen nyt sanoisi, helmeileviä.

Aivan.

Luit oikein.

Helmeileviä punaviinejä. Harkitse kahdesti ja lopulta, jos valitset sveitsiläisen punkun, suosittelen jotakin Gamay-rypäleestä tehtyä.

Varoitus: Viinien keskinkertaisuudesta huolimatta rypälevarkaudet ilmoitetaan poikkeuksetta poliisille, mikä on meidänkin perheessämme aiheuttanut paljon surua.

Sveitsissä tehdään myös olutta. Suurin osa on sveitsiläisistä oluista on mitänsanomatonta bulkkitavaraa, aivan kuten missä tahansa muuallakin. Ne ovat kuitenkin erittäin halpoja ja niitä myydään myös rautakaupassa. Hyvä ostos. Myös laadukkaampaa olutta pannaan, mutta jätetään nyt tuotemerkit mainitsematta: lista olisi pitkä ja tuotteet kalliita.

Tupakanpolto on pitkään ollut sallittua bussipysäkeillä, ostoskeskuksissa, ravintoloissa... aivan missä tahansa. Viime aikoina tähänkin näyttää tulleen muutos: supermarketit Coop ja Migros kielsivät tupakoinnin tiloissaan vuoden 2006 alussa. Kieltojen yhdenaikaisuus viittaa lakimuutokseen.

Mielenkiintoista, eikö totta? Mennään siis tuhdimpaan asiaan.

Maa on erityisen tunnettu huumeuistoistaan. Sveitsissä heroiniongelma on karannut käsistä muttei samalla tavalla kuin muualla: narkomaaniksi rekisteröityneet henkilöt voivat saada ilmaiset piikit yhteiskunnan piikkiin. Ilmaista heroinia voi saada esimerkiksi Bernissä sijaitsevasta KODasta (Belpstrasse 47, avoinna klo 7-9, 11.45-12.45 sekä 16-18. Hoitoon pääsyn vaatimuksena on vähintään 18 vuoden ikä, epäonnistuneita hoitosuhteita muun huumehoidon piirissä sekä vakavia sosiaalisia ja terveydellisiä ongelmia).

Polkupyöräily

Francosveitsiläinen pyöräilykulttuuri eroaa melkoisesti helsinkiläisestä ajamisesta. Pyöräkanta on uudempaa ja kalliimpaa, eikä pyöriä juurikaan näe ns. hyötyajossa. Polkupyörällä ei mennä töihin tai kouluun, sillä siinä saattaisi vahingossa saada pölyä kintuilleen tai rasvaa sormiinsa, eikä lika kertakaikkiaan kuulu normaaliin arkeen tai yhtään mihinkään.

Kun sveitsiläinen lähtee pyörällä liikkeelle, hän lähtee pyöräilläkseen, ei jonnekin mennäkseen. Pyörälläkään ei yleensä ajeta yksilönä vaan mieluummin joukkona. Kauniin sään sattuessa, erityisesti viikonloppuisin, ovat tiet täynnä maantiepyöräilijöiden ryhmiä kiiltelevissä pyöräilytrikoissaan, ja - tämä saattaa hämmentää suomalaista - autoilijat kunnioittavat heitä: ohituksissa jätetään kunnollinen hajurako, usein koko kaista.

Maanteillä myös kilpaillaan.

Sveitsissä poljetaan vuosittain Tour de Su-

isse, joka jää paljolti isoveljensä Tour de Francen katveeseen. Tour de France taas menee usein läheltä Sveitsiä, ja sitä kannattaa ehdottomasti käydä katsomassa. Tänäkin vuonna TdF:n vuoristoetappi oli tarjolla vain 70 km päässä asuinpaikastani, joten varmistin, että Underlife-kerhopaita oli valmiiksi likainen; ostin rautakaupasta liikaa alkoholia, jotta voisin oksentaa sitä kilpailijoiden tielle; opiskelin rumaa kieltä ranskaksi... ja päivää ennen odottamaani vuoristoetappia minulle selvisi, ettei radan varrelle enää pääse - paikka oli jo tukossa - ja vaikka paikalle olisi päässytkin, pois ei olisi päässyt senkään vertaa. Jäi siis näkemättä, miten haudasta noussut Landis hikoili steroideja ylämäessä. Lähdin Niksulaan sen sijaan.

Niin. Niksulaan... Chamonix on kyllä Ranskan puolella, joten ei siitä sen enempää. Maastopyöräilystäkin tässä yhteydessä lienee turha kertoa: on muutenkin itsestäänselvää, että vuoret tarjoavat alan ihmiselle hienon kuitenkin leikkikentän.

Genevessä hortoillessani olen pannut merkille ison ja komean skeittipuiston: on ramppia, kaidetta ja vaikka mitä. Isosti. Ja mikä parasta, ovat skedettäjät puistossa vähemmistönä. Paikkaa hallitsevat BMX-pyörät. Ramppien lähellä on ihan viihdyttävää istuskella ja ihmetellä (jos itsestä ei ole ajamaan), sillä Geneven parhaat pyöräilijät todella osaavat.

Sveitsiläinen kuvio toistuu jälleen: annetaan huume miehille/punkkareille/BMX-jengiläisille oma paikka, niin ne pysyvät poissa pankinjohtajien silmistä.

Joskus tähän porvarillisen siistiin, univormumaiseen kuvioon tulee kuitenkin repeytyymiä. Luurangot karkailevat komeroista ja intiaanit reservateistaan. Roskat eivät pysy maton alla.

Geneven keskusta: joen rannassa olevan portaikon ääressä hengaillee nuorta bemarkijengiä. Ilmassa on odotuksen tuntua. Sitten tapahtuu. Jalankulkijat väistävät, kun portaikkoa ja kaiteita ajetaan ylös ja alas. Metallikirskuu metallia vasten. Moni näyttää ajavan osaamisensa rajoilla, terveytensä vaarantaen, mutta ajaminen on tärkeämpää.

Session päätteeksi laskettu kaide merkitään tarralla.

Tarra kertoo vapaudesta.

Yuga

Pyöräilijöille kypäräpakko

HELSINKI Liikenneministeriö aikoo tiukentaa liikenneturvallisuutta syyllisten autoilijoiden rangaistuksia. Liikenneministeri **Susanna Huovinen** (sd.) aikoo esitellä myös kalvonnan tehostamiseen tyviä toimia. Selvitettävänä on muun muassa se, mikä rangaista Kanadan mallin mukaan.

Asian selvittäminen sisältyy Huovisen valmisteluun tieliikenteen turvallisuuden parantamista koskevaan periaatepäätökseen. Se on tarkoitus hyväksyä

hallituksessa tällä viikolla.

Saman periaatepäätöksen mukaan autoilijaksi voisi menettää ajokorttinsa useista pienistä liikenneturvallisuusrikkeistä. Kun tietty pistemäärä on koossa, kortti lähtee tai kuljettaja joutuu koulutukseen.

Sen sijaan tieliikenteen promillerajaa ei ole tässä vaiheessa tarkoitus muuttaa. Myöskään nopeusrajoituksiin ei puututa, vaikka asiaa selvittänyt työryhmä harkitsi nopeuden pudottamista 80:sta 70 kilometriin tunnissa. STT

Päivän kysymys SIVU 2

Ilman kypärää pyöräilevät voivat pian saada rangaistuksen.

FILLARIPOLIISIT ISKIVÄT Helsingissä

ku...
pui...
ol...
te...
se...
ajoneuvoliikenteeltä Man...
kaksisuuntaiseksi. STT

Pyöräilijöiden vauhti hiljenee kävelykaduilla

HELSINKI Kävelykaduille on tulossa omat liikennesäännöt, joissa korostetaan erityisesti jalankulkijoiden turvallisuutta.

Pyöräily sallitaan edelleen, mutta pyöräilijöiden on sovittava ajotapansa

ja nopeutensa jalankulun mukaiseksi.

Pyörien ja muiden kävelykaduilla liikkuvien ajoneuvojen nopeus ei vastedes saisi missään tilanteessa ylittää 20 kilometriä tunnissa. STT

► Pyöräilijät, huom! Mankun pyörätiet Meilahden kohdalla ovat yksisuuntaiset. Sari

► Tekstiviestit jatkuvat sivulla 23.

Espoo menestyi pyöräilykuntana

ESPOO Espoo on kevyemmän liikenteen edelläkävijä. Kaupunki selvitti kansainvälisellä itsearviointimenetelmällä polkupyöräilyn asemaa.

Kartoituksen mukaan polkupyöräily on huomioitu osana liikennepolitiikkaa ja -suunnittelua. Espoo on Suomen ensimmäinen kaupunki, joka ylsi näinkin hyvään arvioon. Helsinki tuli vertailussa toiseksi, vain pienellä erolla. UL 100

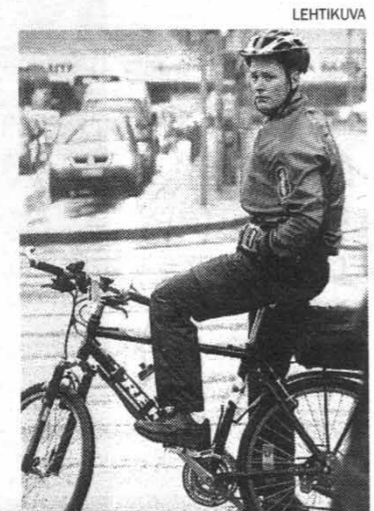
► Hallituksen uusin byssysku on kypärättömien pyöräilijöiden sakotus, sitten skeittaajat ja rullaluistelijat? Kypäräpakko oiva

Pyöräilijöille nuhteita

HELSINKI Helsingin poliisilaitoksen fillaripoliisit antoivat 76 huomautusta suorittaessaan kevyen liikenteen valvontaa tiistaina.

Suurin osa eli lähes 50 huomautuksista meni pyöräilijöille, vaikka heidän määränsä jäi sateisen sään takia normaalia vähäisemmäksi.

Poliisi kiinnitti erityistä huomiota liikennevalojen noudattamiseen, tilanteiden huhtikuun...

Polkupyöräpoliisi Teemu Tieva jakoi eilen...

huomiota myös kypäräkäyttöön.

Pyöräilijät ja jalankulkijat selvisivät tällaisilla huomautuksilla, mutta sän aikana poliisi puutteli kevyen liikenteen rikkeisiin myös rikesakot ja sakoilla.

Helsingin keskustassa valvontakohteina olivat Kaivokadun ja Mikonkadun risteys sekä Bulevardi. Keskustan alueen lisäksi valvontaa suoritettiin Hakaniemessä ja Itäkeskuksessa. STT

Pyöräilijä saa näyttää nyvältä

PELKKÄ HIENO polkupyörä ei riitä, jos haluaa pyöräteillä kerätä katseita. Myös pukeutumisella voi herättää huomiota.

KAUPPAKESKUS Puhoksen Bike Planetin myymäläpäällikön **Ville Arzoglou** mukaan hyvältä onnistuu näyttämään, kun seuraa kevään tuoretta pyöräilymuotia.

- Joka kevät tulevat uudet mallit, värit ja kangasmateriaalit, esittelee Arzoglou uutta valikoimaa. Tämän kevään hallitsevat värit ovat sininen ja punainen. Lisäksi naisille on räikeämpiä värejä.

Pyöräilijän näyttävintä vaate on pyöräilytakki. Takkien pitkät hihat ja takaosat ovat suunniteltu nimenomaan pyöräilijöille.

PYÖRÄTIELLÄKIN VOI näyttää hyvältä, tietää Ville Arzoglou. Yleensä hankitaan ensin fillari, mutta ei pidä unohtaa menopeliin sopivia asusteita.

paljon rahaa kuin itse rään, ei Arzogloukaan pidä pyöräilytiiliurheilusta. - K

Päivän fakta

TORAKOILTA pääsee pieru keskimäärin kerran 15 minuutissa. Ihmiset tuulettavat vatsaansa alapään kautta keskimäärin 14 kertaa vuorokaudessa.

ILTA-SANOMAT

ERIKOIS

Myymissä 6.-7. 5. 2006

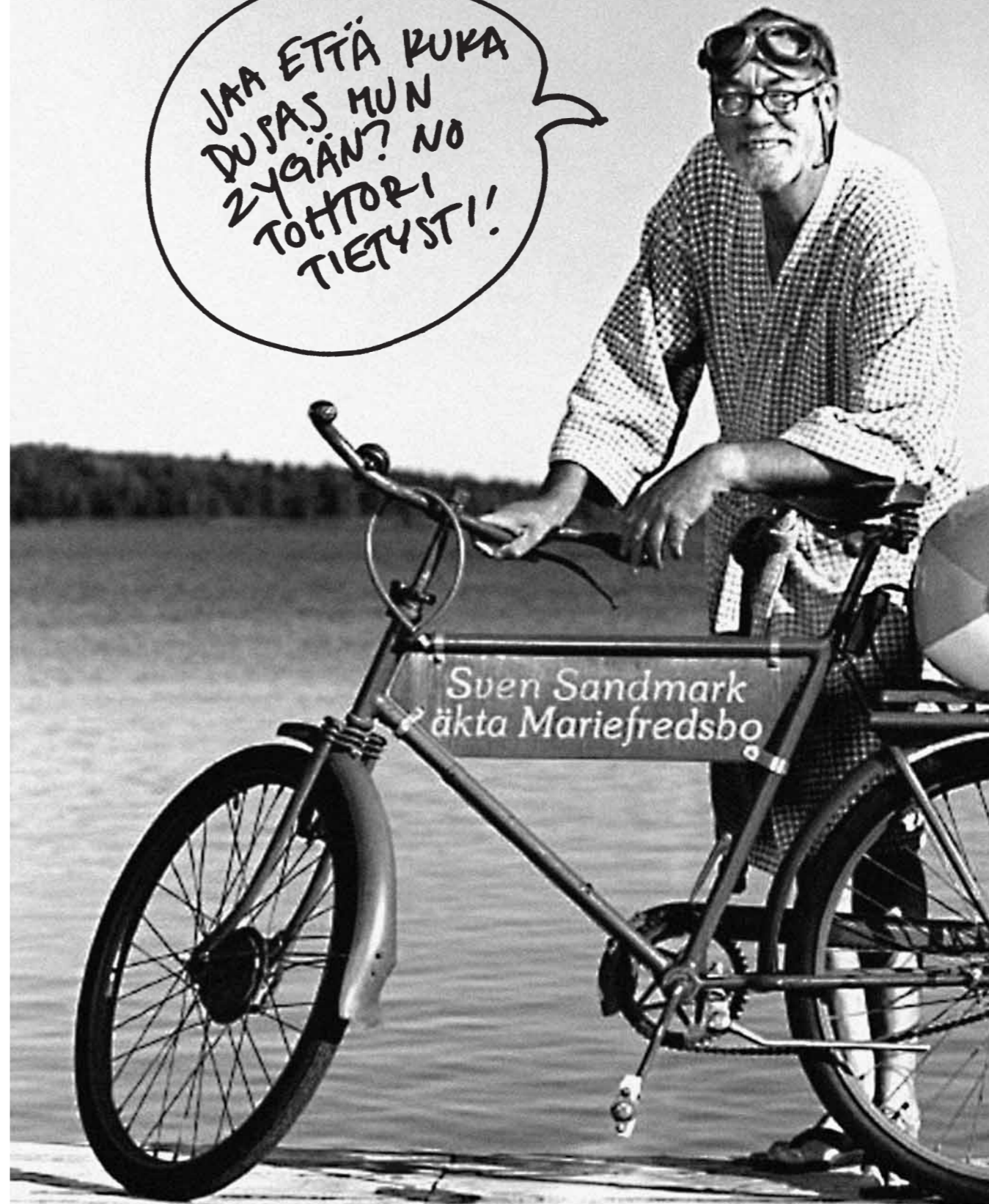
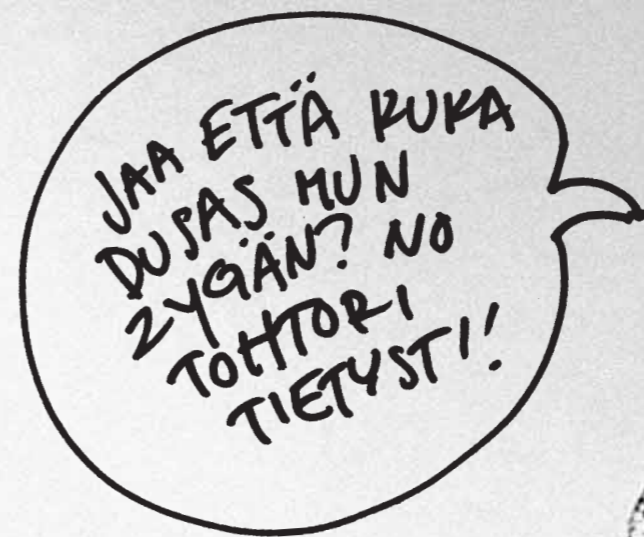
Hinta 2€

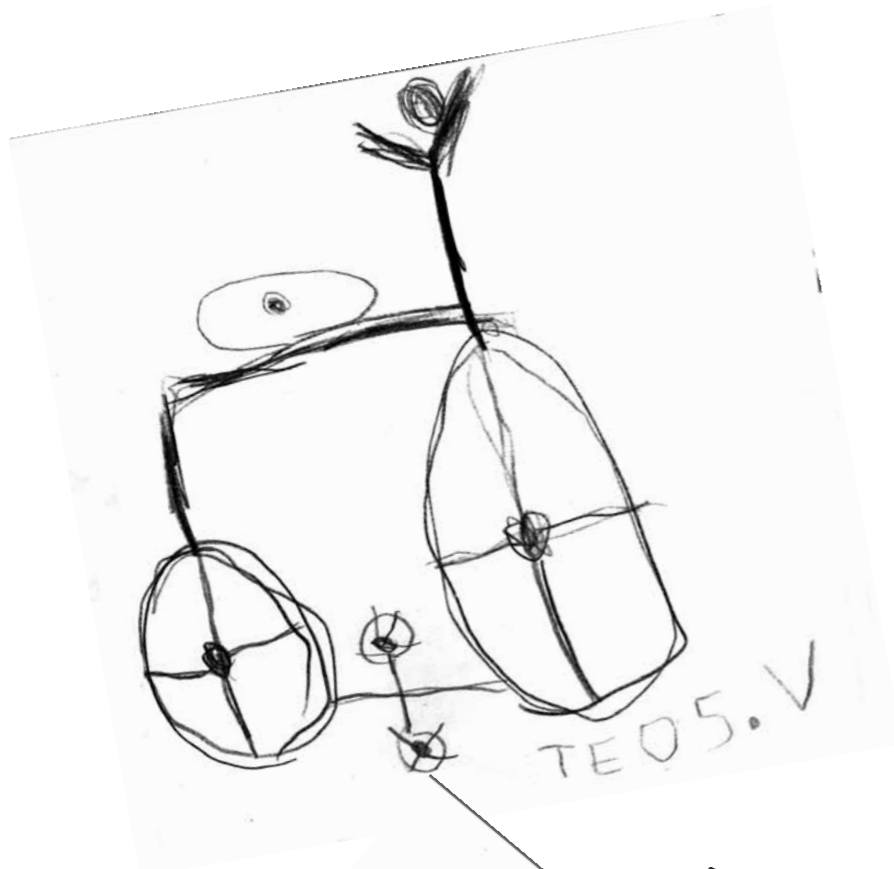
MAKASIINIT LIEKEISSÄ

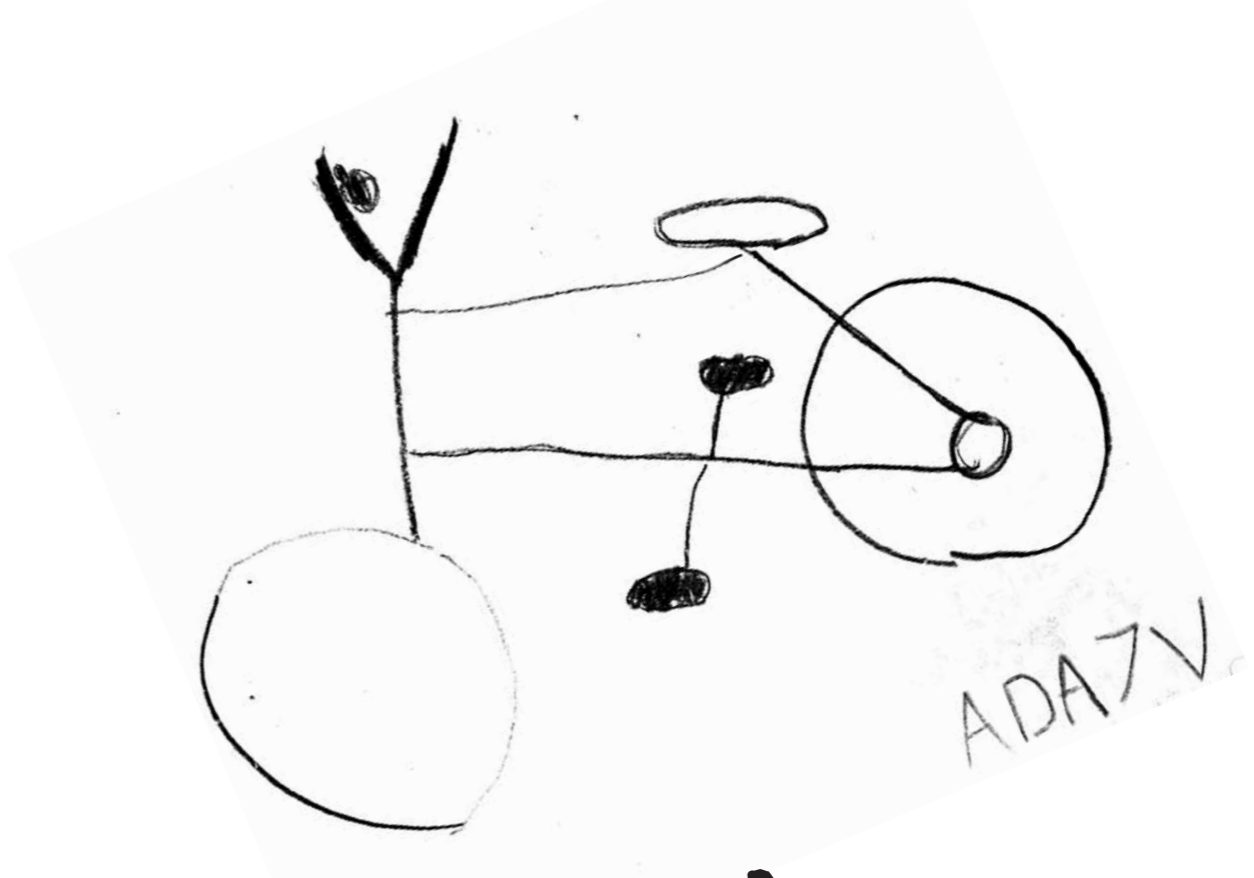
HUPPUMIES pakeni pyörällä

► Tuhannet katsoivat ► Helsinki peittyi savuun ► Palokunnan tulo kesti kauan

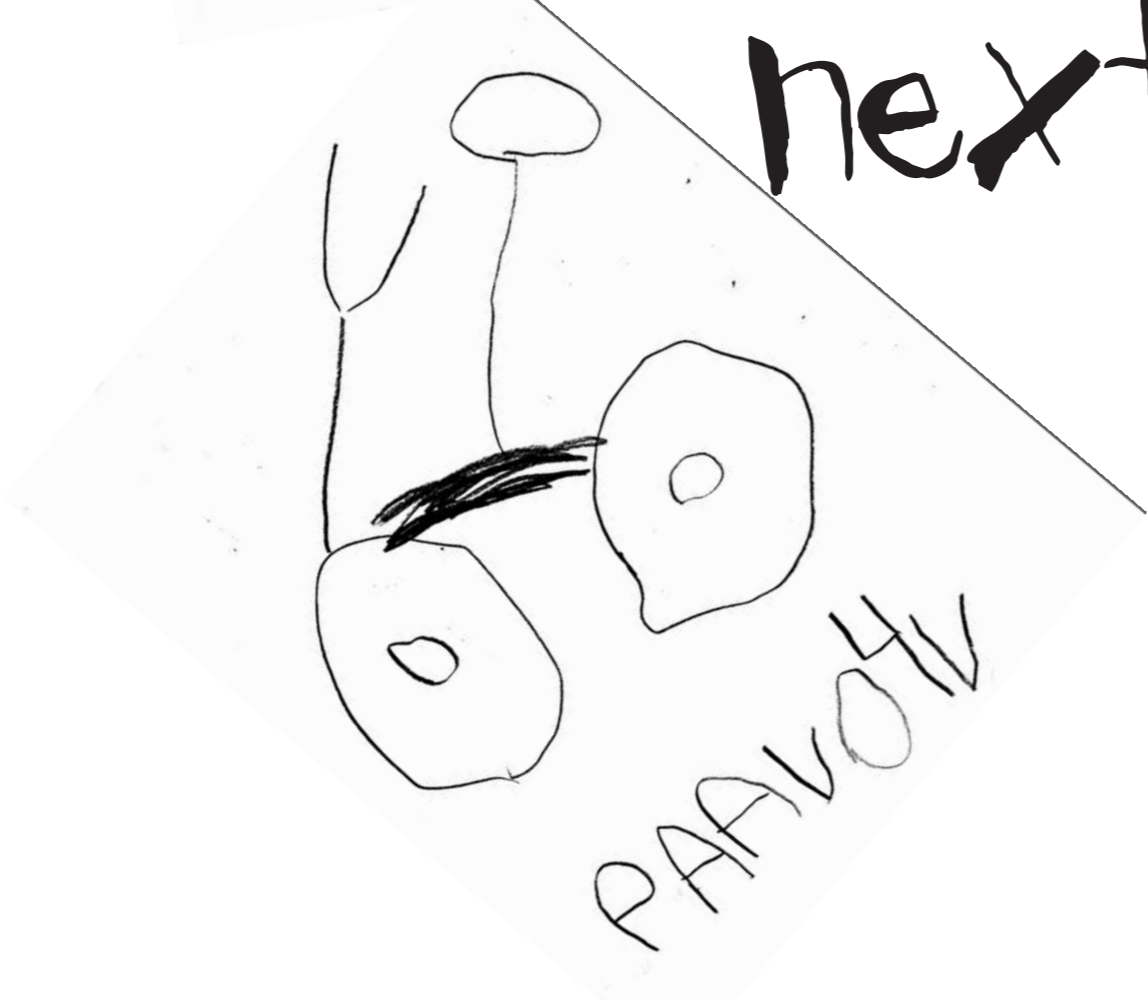

TE05.V

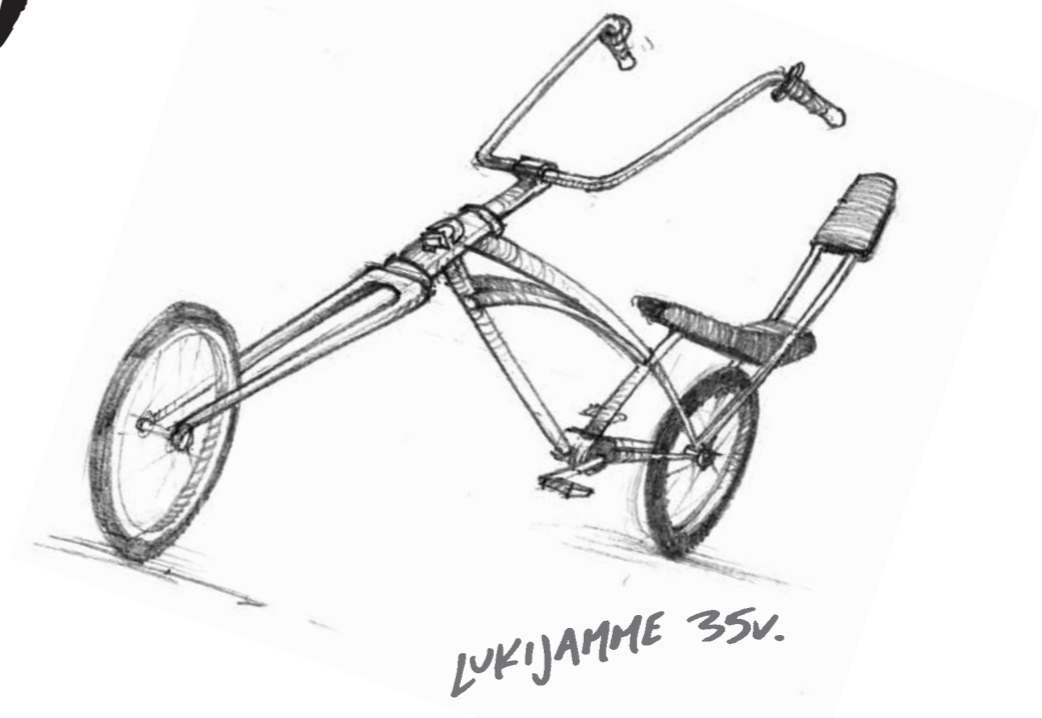

ADA7V

art: next generation

PAAV04V

LUKIJAMME 35V

*Support
your
local bc*

Monte Bondone

Giro d'Italian

kuudestoista etappi 2006 oli siirtymä Po-jokilaakson tasamaaosuuksilta Rovetosta Gardajärven pohjoisreunan kautta Monte Bondonen huipulle ja kohti Dolomiittien muita klassikkonousuja. Oman lomamatkan viimeinen etappi on samainen Monte Bondonen mäki. Kaksi viikkoa Italiaa oli takana ja odotetuin ajolenkki on jätetty viimeiseksi. Sokeriksi pohjalle. Aamiaishiilarit massuun, pyörä vuokra-Fiatin takakonttiin ja suunta kohti Trentoa. Omaatuntoa vähän vihlaisee. Olisihan tämän 35 km suuntaansa voinut ehkä ajaa pyörälläkin, mutta olkoon. Keskitytään olennaiseen.

Ensimmäinen Monte Bondonen kyltti tulee vastaan hämmästyttävän nopeasti. Liian myöhään tajuan, että kyseiselle passo:lle on muitakin reittejä ja huomaan olevani väärässä laaksossa. Onneksi on auto ystävänä. Kerrankin järkevä valinta vaikka omatunto soimasikin. Pikaisella kartan selailulla päättelen että väärästä laaksosta pääsee kuitenkin Trentoon, oikean reitin juurelle ja jatkan matkaa. Malttamattomana piiskaan diisseli-Fiiua läpi uinuvien pikkukylien ja päädyn lopulta kantatien risteykseen ja tervehdin Trento 18 km -kylttiä ilolla.

Seuraava viitta ja risteys Montea kohti tuntuu jo oikeammalta. Odotusten mukaisesti ylämäkeen ja suuntakin näyttää hyvältä. Auto tiensivuun, pyörä ulos, tilpehöörit uskollisen Fassa Bortolo -ajopaidan taskuihin ja menoksi. Muutaman sadan metrin ajon ja kolmannen vastaan tulleen täysperävaunurekan jälkeen päättelen että taas ollaan hakoteillä. Tie jatkuu luotisuorana eikä serpentiineistä ole tietoaakaan. Tuskin SITÄ Monte Bondonen nousua ajetaan täysperävaunurekoilla... Pudottelen takaisin autolle ja kiroan Trentinon kunnan matkailutoimiston ja tiehallituksen taimikätahansavirastojokavastaaopastekylteistä

alimpaan helvettiin. Fiiatti-parka saa kärsiä satunnaisen pyörämatkailijan turhautumisesta ja renkaat ulvoen painan eteenpäin läpi loputtomien tunnelien. Trenton kaupunki lähestyy ja lähestyy, kunnes tajuan istuvani helvetillisessä liikenneruuhkassa keskellä kaupunkia. MITÄ V*TTUA?? Ei tässä näin pitänyt käydä. Tähän aikaan piti olla jo hyvässä vauhdissa pyörittelemässä kohti huippua ja täällä sitä istutaan matelemassa. Olo on kuin painajaisuudessa. Ja kuin kohtalon viimeisenä sivalluksena auton ohi sujahtaa fillarilla paikallisen pyörätiimin ajoasuun sonnustautunut kaveri ja katoaa kaukaisuuteen. Mieli mustana löydän jotenkin tieni ulos ruuhkasta ja suuntaan ulos kaupungista. Olen jo luovuttamassa kunnes edestä löytyy taas yksi Monte Bondone kyltti. Harkitsen jo hetken se jyräämistä autolla mutta päätän vielä yrittää.

Välittömästi risteyksen jälkeen tie ampuu pystyyn sillä voimalla, että epäilykset oikeasta reitistä haihtuvat. Parkkeeraan auton ensimmäiseen nousun 38:stä serpentiinimutkasta ja ryntään pyörän selkään. Vihdoin! Korkeusmittari näyttää 330m eli 1650m korkeudessa odottavalle huipulle on vielä nousua. Olo on kuin sillä kuuluisalla varsalla kesälaitumilla ja pakotan itseni hidastamaan vauhtia. Ensimmäisten kannustusmaalausten kohdalla tahti kuitenkin taas kiihtyy. Gibo Gibo Gibo.... Imen energiaa teksteistä asfaltissa ja tunnen kuinka pyörä vastaa viiveettä jokaiseen polkaisuun. Ja vielä olisi kaksi pykälää varaa keventää välitystäkin. Taitan mutkaan saman tien naks, naks kevyempää sisään. Näkymätön seinä ilmestyy eteen. Ilmiö joka on tullut tutuksi loman aikana. Silmä ei erota muutaman asteen jyrkkyyksimuutoksia mutta reidet huomaavat välittömästi ja pakottavat sormet vaihtajille. Varsinkin kun

oikeaoppisesti ilman lämmittelyä lähtee suoraan ilmastoidusta autosta puskemaan ylämäkeen +35 c helteessä... On muuten hämmästyttävää kuinka raskas 39/27 –välityskin saattaa olla. No, compactit on nynnyille ja triplat mummoille. Se on miehessä vika jos ei kampi pyöri.

Suoran päässä vilahtaa toinen pyöräilijä mutkaan. Saalistusvietti iskee pienen adrenaliinipiikin. Keskity nyt omaan ajoon ja anna sen mennä, mietin. Nyt ei olla työmatkatempoilemassa. Nyt ei ajeta Lauttasaaren mäkei johon pystyy tiputtamaan satunnaisen duunimatkakisaajan suhteellisen kivuttomasti. Mutkan jälkeen avautuu näkymä nousun ensimmäiseen kylään Sardagnaan. Kyltti kylän rajalla ilmoittaa korkeudeksi merenpinnasta 578m. Vihollinen, tai siis kanssapyöräilijä on jo kylän kohdalla ja vähän lähempänä kuin aikaisemmin. Jos nyt kuitenkin... Jalat huutavat happea ja aika rajoilla mennään eli paljooon ei ole varaa ja yli tonni vielä kiivettävää. Järki käteen nyt. Saaliskin tuntuu huomanneen lähestyvän uhkan ja nousee kylän jälkeisessä mutkassa putkelle ja tuntuu kiristävän tahtia. Anna sen mennä. Nauti maisemista. Ja niistä voi kyllä nauttia. Laaksossa alhaalla 35 celsiusuksen kuumuudessa väreilee Trento ja sen taustalla kohoaa jylhänä dolomiittien vuoristo. Edessä näkyy mutkia katkeamattomana nauhana jota koristavat Tifosojen maalausaukset. Damiano, Pellizotti, Piepoli, Savoldelli. Pyörän ali vilahtaa Basson nimi jonka perään joku oli maalannut punaisella Dopage. En tiedä mitä ajatella asiasta... Taas tulee yksi Gilberto. Huomaa kyllä, että ollaan Simonin kotiseuduilla. Maalauksien ehdoton ykkössi ja menee Gibolle.

Yhtäkkiä tajuan kilpakumppanin olevan suoraan edessä muutaman kymmenen metrin päässä. Yritän piiskata vieläkin

vajaalla käyvä kehoani kiristämään tahtia mutta heikoin tuloksin. Kuumuus iskee vastaan kuin seinä. Vielä ei ole aika. Anna kehon tottua rasiitukseen. Kyllä se siitä vielä lähtee. Taistelen pitääkseni pyörityksen tasaisena ja keskityn pari mutkien väliä vain juomiseen. Tasainen tahti tuo tulosta ja tekstiit kiusaajani Saeco-paidassa alkavat erotua selkeämmin. Etenemme molemmat omaa tasaista tahtiamme ja tällähetkellä omani on vain nopeampi. Katson korkeusmittaria, joka näyttää hieman alle 800m ja samassa mieleen iskee epäily siitä mitä olen tekemässä. Jos ohitan niin sitten on pakko myös pysyä edellä. Muuten hävettää ja paljon. Ajatus oppoudolle ”häviämisestä” tuntuu sillä hetkellä kestävämmältä. Ei sen tarvitse olla iso vika jos se on päässä, muistan isän joskus sanoneen.

Ohitus. Ciao. Tervehdin casuaalisti, muina miehinä. Ihan normilenkillä tässä katsos ollaan. Ties monenneko kerran pakotan itseni pitämään tahdin tasaisena. Nyt ei saa hyytyä saatikka sitten luhistua. Juo hyvä mies JUO! Katsomatakin tunnen kuinka kaveri liimautuu takarenkaaseen. Ei perkele. Oliko tässä mitään järkeä. Kroppa alkaa kuitenkin selkeästi vastaamaan mielen tahtoon ja alan huomaamattomasti kiristää tahtia. Tunnen kuinka etäisyys peesajaana pikkuhiljaa kasvaa, ja kun vihdoinkin uskallan vilkaista taakseni, näen kuinka kaveri taistelee putkelta mäkeä vastaan mutta vauhti on poissa. Ei pysy perässä. EI PYSY PERÄSSÄ! Tunnen itseni Lanceksi, joka katsoo kuinka Ullrich ei pysty vastaamaan irtiotoon. Saan näystä voimaa ja päätän ajaa karkuun kerran ja kunnolla. Jos noutaja tulee niin onpa han ainakin etumatkaa nöyryytykseen. Leikkaan mutkat jyrkemmästä sisäkaar-

teesta ja otan aina putkelta pari polkaisua mutkan jälkeen. Kilpailija katoaa näkyvistä. Löysään hieman huomaan samalla metsän muuttuneen alempien rinteiden lehtimetsästä komeaksi havumetsäksi jonka sisällä tie kiemurtelee tarjoten varjoa paahtavalta auringolta. Tyhjennän ensimmäisen vesipullon ja huomaan saapuvani seuraavaan kylään. Candriai 1040m ilmoittaa kyltti kylän rajalla. 600m enää jäljellä ja olo on erinomainen. Kylän jälkeen tulee aukella oleva mutka joka on maalattu aivan täyteen kannustuksia. Kuulen taas yleisön korvissani ja tahti kiihtyy huomaamatta. Päätän ottaa mutkasta kuvan paluumatkalla.

Olo on euforinen. Olen vihdoinkin taas saavuttanut sen zen-tilan, joka on tullut jokaisessa nousussa täällä aiemminkin. Olo on kevyt, jalat toimivat, keuhkot pumppaavat happea elimistöön ja pyörä toimii kuin unelma, kuin kehon jatke. Tällaiseen tämä pyörä on tehty. Nyt se on kotona. Se vaatii mäkiä. Ylös ja alas. Se on selvinnyt matkan aikana. Ei italialaista pyörää ole tehty härmän lakeuksille.

Puiden lomasta alkaa hämmöittää vuoren huippuja. Alan lähestyä määränpäättä. Myös metsä harvenee ja tiheä kuusimetsä muuttuu pienemmiksi metsäsaarekkeiksi, joiden välissä kumpuilee alppiniittyjä. Tämän läpi tie jatkaa kiemurtelemista kuin luonnon muovamaana. Se on tehty kulkemaan sieltä mistä vaivattomimmin pääsee. Ja se tarkoittaa mutkia. Ja jokaisessa mutkassa on ainakin yksi maalaus jossa lukee joko Gibo, Gilberto tai Simoni.

Vanezen kylä hämmöittää edessä. 1300 metriä. Täällä on oltu ennenkin. Kauan

aikaa sitten. Ensimmäinen alppimatka joskus viisi-kuusivuotiaana. Kylään saavuttuani tunnistan hissilinjan jota pitkin kuljettiin joka aamu ylempiin rinteisiin. Yritän muistella hotellia, mutta muistikuvat ovat jostain syystä aika hatarat. Kylä uinuu kesäunta. Suksivuokraamoiden ja urheilukauppojen ikkunoiden ja ovien edessä on ritilät ja suljettu kesäksi kyltit. Hotelleissa näkyy satunnaisia turisteja, jotka tarkkailevat menoani. Yleisön edessä tahti taas kiihtyy. No nyt voi jo kiristääkin. Enää 350 m jäljellä. Kylä jää taakse ja niin alkavat jäädä myös puut. Nyt ei enää pysty hakemaan puiden alta varjoa ja aurinko pääsee paahtamaan suoraan päin. Toisaalta noustut metrit ovat viilentäneet ilmaa ja myös tuuli alkaa ylempillä rinteillä vilvoittaa. Rytmi jatkuu samana. Pyöritystä, taitto mutkaan, pari voimakkaampaa polkaisua jyrkemmästä mutkan taitteesta ulos, pyöritystä, pari hörppyä vesipullosta, taitto mutkaan...jne. Tätä voisi jatkaa loputtomiin. Ei varmaankaan ole sattumaa, että niin monessa uskonnossa pyörivä liike ja kaavojen toisto on keskeisessä roolissa kohti hurmosta.

Seuraavan kylän nimi ihmetyttää, Norge. Mitä hittoa? Mitähän tähän liittyy. Burn-outin saanut turskanpyytäjä lähtenyt maailmalle ja perustanut koti-ikäväissään kylän pohjoisitaliaan. Nimi jää arvoitukseksi. Eipä ollut kyläkään iso. Pari mutkaa ja huomaan olevani hyvän matkaa kylän yläpuolella. Enää pari sataa metriä kiivettävää jäljellä. Tässä vaiheessa nousua Basso oli jo tiputtanut suvereenisti kaikki muut. Gunego jäänyt yli 3 minuuttia, Gutierrez ja Piepoli yli minuutin ja Simoni hieman alle. 89:nneen Giron käsikirjoitus alkoi olla selvillä.

Viimeiset kilometrit alkavat ja Matkan määränpää Vasonin kylä alkaa häämöttää edessä. Epätoivoisesti yritän imeä aisteillani kaiken viimeisistä hetkistä klassikolla. Tätä on maantiepyöräily. Nimenomaan tätä. Itselle nousut ovat aina olleet kaikkien etappikisojen kohokohtia seurata. Ja nyt vihdoin tällä matkalla olen päässyt kokemaan mitä se oikeasti on. Viimeiset pari kilometriä on maalattu aivan täyteen kannustuksia, tervehdyksiä, nimiä, kuvia. Mustaa asfalttia ei paljoa näy. Kiihdytän loppuun ja ohitan kyltin Monte Bondone, Vason, 1650m. Se oli siinä! Suuntaan läheiseen kahvilaan. Ostan pari pulloa jääteetä, riisun paidan aurinkoon kuivumaan ja lysähdän aurinkotuoliin istumaan. Täältä ei ole kiire pois.

Smoke 'em
if you got
'em!

TANDEM

Se vitun hyvä rööki.

Sinkulointi, pyörämaailman Salatut Elämät

Ison maailman lehtiä lukeneet ovat väkisininkin törmänneet ajatusmalliin, jossa sinkuloinnista tehdään jotenkin äärimmäisen ylevää ja hengellistä toimintaa. Artikkelit kuten, The Zen of Singlespeed tai Singlespeed, Meditation on Wheels saavat hämmä-Pekan aivot samanlaiseen solmuun kun puolilaiton pirtulasti hirviseuran syyspeijaisissa. Sen lisäksi, että juttu on kirjoitettu Lontoon murteella on sitä sanakirjan kanssa tavatessa tullut esiin outoja sanoja, kuten valaistuminen tai henkinen tasapaino.

Pekka on kuitenkin huomannut, että yksivaihteisten ajajilla on isommat reidet, tanakampi stanssi (salainen altakulmien vilkaisu Lohjan suihkutilassa paljasti, ei kuitenkaan mitään sellaista..) ja vielä kovempi vauhtikin. Joten onhan tuollaista pyörää nyt sitten päästävä ajamaan.. Koska Polkuri on jokaisen Pekan ja Pirkon asialla on tullut aika purkaa sinkuloinnin myyttejä.

Aloitetaan perusteista. Sinkula on miltei samanlainen kuin vaihdepyöränkin. Siitä vain puuttuu muutamia osia. Ja juuri tuo osien puuttuminen on koko homman suola. Ihan kuten Salatut Elämät vastaa mitä tahansa Spellingin tai Bruckheimerin tuotantoa. Ainoat puuttuvat tekijät ovat budjetista pari nollaa ja näyttelijät, jotka osaavat näyttellä. Mutta sehän on koko kupletin juoni, semitönkköä kesäteatteritason keittiödraamaa! Ja puoli miljoonaa katsojaa joka ilta valuttaa innoissaan sinapit rinnuksilleen.

Jos sinkulan välitys on yksinkertainen niin on Salkkareiden pääparikin. 32:16 tai 45:16 on Seppo ja Ulla. Siitä kaikki lähtee, ei kikkailuja. Ei turhia hienouksia, yksiulotteinen henkilöahmokin pärjää, pitää vaan yrittää enemmän.

Ajotyylilyhän sinkulalla on kuin kehnosta saksalaisesta hydraulikkapätkästä. "Panppu joustakoon, minä

'HQUU!'

enen tästä vaikka läpi!" Samalla intensiteetillä riehaa joka ilta pöllölaaksossa Ismo. Tuo maan mainio puupökkelö on hakannut lapsiaan, pokannut papin ja vaihtanut ammattiaan useammin kuin flanellipaitaansa. Kaiken taustalla on kosamiitin ja perkeleen pyhä allianssi.

Suomalainen perusinsinöörihän ei juuri sinkulalla ajele. Siitä puuttuu saksalaisten laatustandardien vaatima sivulaipoitin, eikä sillä ole kiva keulia F-lärpäkkeen palstalla. Jos ei insinööri pidä sinkulasta, ei sinkkunainen pidä insinööristä. Sinkulakuski onkin yleensä pyörämaailman Romeo ja salarakkaiden päiväuni numero uno, johon lankeaa niin äiti kuin tytärkin. Renttumaisen mölyapinan alla onkin varmemmin kymmenen kiloa terästä kuin viisi kiloa keittiössä laminoitua hiilaria. Salatuista Elämissä tällaisten hahmojen kantaisä on Aki, tuo rentuista rentuin. Itse asiassa mies on niin renttu, että taitaa olla lähempänä fiksikuskia. Joten olkoon Hunks-Ossi SE:n SS-mies.

Vaikka moni nainen kallistaisi mieluummin yksi-vaihteisen paronin buduaariinsa, eivät nämä metsien partasuiset miehet ole mitään helppoja kaatoja. Itse asiassa sinkulakuski ymmärtää täysin vain toinen sinkulakuski.. Siinä mielessä olemme siis hiukan yksineuvoisia, aivan kuten iki-ihana Heli. Tuo pirtsakka teinityttö vaihtoi miehen naiseen ja on nyt ah´niin muodikkaasti lepakko. Samanlaiseksi fashionismin uhriksi kokee moni vanhan liiton ss-mieskin joutuneensa lukiessaan keskustelupalstoja. Kuitenkin todellinen luonto punnitaan vasta Lostarin juurihelveltissä, ei Lost and Foundin hikisellä tanssilattialla tai näytön edessä.

Tärkeimmän opetuksen olen jättänyt viimeiseksi. Yleisin vaihde-peelon kommentti sinkulakuskielle on "mitä järkeä on ajaa vaihteettomalla pyörällä kun vaihteetkin on keksitty?" Tähän ei voi vastata kuin "Kasper". Tuo Salkkareiden karismaattisin pelimies on kuin itse sinkula. Pääällepäin typerä, yksinkertainen jopa urpo. Kuten sinkula nykyisessä kylmän sodan aikoja muistuttavassa varustelukierteessä. Kun pyöräilyyn pääsee sisälle sinkula luonnollinen kasvun vaihe. En tiedä ketään joka olisi vaihtanut sinkulasta takaisin vaihdepyörään. En myöskään tiedä ketään aktiivista Salattujen Elämien fania, joka aliarvioisi Kasperin neroutta. En tosin tunne ketään SE fania muutenkaan, mutta anyway.. Sinkula on se mäkimeirami joka maustaa Amerikan pyöräilyn pizzeriassa ja erottaa sen näin perus lätyistä.

Sinkuloinnin MM-kisat järjestetään Tukholmassa 18-20.8.2006. BC Underlife lähettää kisoihin neljän miehen joukkueen.

STAYED.
TUNED.